

ΣΧΟΛΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΩΝ ΜΕΣΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

ΕΤΟΣ Α'. ΑΡΙΘΜΟΣ 28-29 ΑΘΗΝΑΙ 15 ΜΑΡΤΙΟΥ 1936	ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ } Κ. Δ. ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: } Μ. ΠΑΠΑΜΑΥΡΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΘΩΡΩΣ 6 - ΑΡ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 22.018	ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 2
--	--	---	-------------------

ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΑΘΗΤΩΝ

Όλα λοιπόν επρόκειτο να τα ζήσουμε στην πολυτάραχη εποχή μας. Μεγάλους πολέμους, μεγάλες εφευρέσεις, ραδιόφωνα, τηλεόραση και... απεργίες μαθητών. Την εβδομάδα που μας πέρασε κατά χιλιάδες τα παιδιά των Γυμνασίων στην Αθήνα, στην Πειραιά, στην Πάτρα και σε άλλες πόλεις παράτησαν τα μαθητικά θρανία, κατέβηκαν στους δρόμους, λιθοβολήσαν τα σχολικά χτήρια και διατύπωσαν αιτήματα, όπως οι άρτεργάτες, οι τροχιοδρομικοί ή οι κεραμοποιοί. Πολλοί συνάδελφοι τρίβουν τα μάτια τους και δεν μπορούν να συνέλθουν από την κατάπληξή τους. Οι περισσότεροι γονείς δεν ξέρουν τί να σκεφτούν και με ποιόν να τα βάλουν, με τα παιδιά τους, με τους δασκάλους ή με το κράτος; Το κράτος, όπως πάντα, διαλέγει τον ευκολώτερο τρόπο για ν' αντιμετωπίσει το ζήτημα.

«Αποβολή των απεργούντων μαθητών από πάντων των Γυμνασίων του Κράτους». Και αν αυτό δεν φτάνει στέλνει την αστυνομία να κυνηγήσει τα παιδιά και να τα φέρει σε θεογνωσία με το βούρδουλα.

Το «Εκπαιδευτικό Συμβούλιο» ανίκανο όπως πάντα, φυσικά κοιμάται μακαρίως επάνω στις παχυλότατες μισθοδοτικές του καταστάσεις. Οι διάφοροι μανδραρίνοι του Υπουργείου της Παιδείας — και το «μανδραρίνο» πολύ τους πάει, δεν πρέπει επί τέλους να βρίζουμε τους μανδραρίνους — ανακαλεύουν τα ρουσφετολογικά σημειώματα, που αποτελούν το άπαντο της δράσης τους για την Παιδεία. Και τα πράγματα αφήνονται να λυθούν μόνα τους.

Και όμως το φαινόμενο αυτό των μαθητικών απεργιών πρέπει να μας απασχολήσει πολύ, πάρα πολύ όλους τους εκπαιδευτικούς, όλους τους δασκάλους.

Ποιά αίτια έσπρωξαν τους νέους στην απεργία; Έδω θ' ακούσετε πολλές εξηγήσεις. — «Παρασύρθηκαν από την απεργία των φοιτητών και σπουδαστών. Ήθελαν κι' αυτοί να μιμηθούν τα μεγαλύτερα παιδιά, να περάσουν κι' αυτοί για σπουδαίοι» — «Το ένστιχτο της αταξίας και της άνωμαλίας σπρώχνει τα παιδιά, τώρα που βρήκαν εύκαιρία να κάνουν κι' αυτά λίγο ντόρο, να λιθοβολήσουν τους αστυνομικούς, να σπάσουν τζάμια. Τα παιδιά διψάνε για περιπέτειες». — «Το κάνουν από άμελεια. Την απεργία την υποκινούν οι τεμπέληδες. Θέλουν να προβιβάξονται χωρίς να μελετούν καθόλου και χωρίς καν να πηγαίνουν στο σχολείο». — «Το πνεύμα της αντίστασης τους παρασύρει. Δάχτυλος κομμουνιστικής. Προπαγάνδα εκ Μόσχας. Πρέπει να χτυπηθούν οι άθλιοι προδότες, τα μίσθαρνα όργανα των έχθρων της πατρίδος, της ήθικης, της οικογενειακής, της θρησκευτικής».

Καθώς βλέπετε κανείς δεν αναζητάει την πραγματική αίτια, όλοι ρίχνουν το λάθος στα παιδιά. Τα παιδιά είναι επιπόλαια, άτακτα, άμελη, όκηνα, επιρρεπή σε αταξίες και άνωμαλίες, αναρχικά, ή διεφθαρμένα υπό των κομμουνιστών. Από το μέρος της Παιδείας όλα είναι ρόδινα (!) όλα θαυμά-

σια (!) Τα παιδιά πρέπει να χτυπηθούν και πιο πολύ εκείνοι που τα υποκινούν.

Αυτός είναι ο προχειρότερος και ο χειρότερος τρόπος για ν' αντικρύσει κανείς το σπουδαίο αυτό ζήτημα. Έμεις όμως έχουμε υποχρέωση να σκεφτούμε κάπως νηφαλιότερα, σοβαρότερα και πιο στοχαστικά.

Πρώτα-πρώτα, και αν παραδεχτούμε πως τα παιδιά ενεργούν από επιπολαιότητα, ή φυγαπονία ή από πνεύμα αναρχίας, πάλι ή ευθύνη δεν παύει να βαρύνει εμάς, το κράτος, την κοινωνία και όχι τα παιδιά. Αν όλος ο εκπαιδευτικός μηχανισμός της κοινωνίας, οικογένεια, σχολείο, τύπος, άμβωνας, δεν κατορθώνει να εμπνέει πνεύμα σοβαρότητας, φιλεργίας, ζήλο για αληθινή μόρφωση και ήθικες ροπές στους νέους των γυμνασίων και των ανωτέρων Σχολών, τότε πρέπει να δεχτούμε, πως τα Έλληνόπουλα είναι βιολογικά εκπυλισμένα και ανεπίδεχτα από μόρφωση ήθικη και πνευματική και ν' απελπιστούμε για τη φυλή μας, ή πρέπει να δεχτούμε πως φταίει το μορφωτικό μας σύστημα. Κι' αυτό είναι η μόνη πραγματική αίτια του κακού. Η απεργία των μαθητών είναι μια βίαιη και άποτομη άρνηση να δεχτούν την πνευματική τροφή που τους προσφέρουμε. Ίσδυνάμει με μια άρνηση ουσιαστική.

Αν σ' ένα οικοτροφείο, σ' ένα σύνταγμα στρατού, σ' ένα οποιοδήποτε ίδρυμα, οι τρόφιμοι άρνηθούν να πάρουν το συσσίτιο, όσο και να θέλουμε ν' αποδώσουμε την πράξη τους σε μια κακή πρόθεση, σ' αναγκαστούμε να προσέξουμε και την ποιότητα της τροφής που τους προσφέρουμε. Η τά ύλικα είναι κακά, βρώμικα, κακής ποιότητας και βλαβερά ή το φαγητό είναι κακά μαγειρεμένο και τους φέρνει άηδία, ή είναι λίγο και δεν τους φτάνει να ζήσουν ή τέλος τους προσφέρεται σε ακάθαρτα σκεύη και μέσα σε συνθήκες ακροατικές και αντιυγιεινές.

Και τη διόρθωση του κακού θα την επιζητήσουμε στην καλύτερη ψή της τροφής και των όρων που προσφέρεται.

Είναι φανερό, πως την ίδια μέθοδο πρέπει ν' ακολουθήσουμε και σε τούτη την περίπτωση, όπου βρισκόμαστε μπροστά στην άρνηση της πνευματικής τροφής, μπροστά σε μιαν απεργία πνευματικής πείνας.

Και αληθινά μόλις στραφούμε σ' αυτή την κατεύθυνση θα βρούμε πως, αν δεν λειτουργούσε ο νόμος της προσαρμογής του νέου στο παλιό και αν πραγματικά τα παιδιά ήταν σε θέση να έχτιμήσουν σωστά το τί τους προσφέρουμε για πνευματική τροφή και μέσα σε ποιές συνθήκες τους το προσφέρουμε, θα έπρεπε από χρόνια τώρα όχι μόνο απεργία να κηρύσσανε, παρά και να μας είχανε θεωρήσει για τους πιο άσυνείδητους και κακόβουλους έχθρους των.

Μια κοινωνία, ένα κράτος, που ζοδεύει δισεκατομμύρια κάθε χρόνο και πολλά απ' αυτά τα σπαταλάει σε σκοπούς αντικοινωνικούς, ή στην

ικανοποίηση κομματικών και ρουσφετολογικών απαιτήσεων και συσσωρεύει μέσα σε άθλιες τρώγλες εκατό και εκατόν πενήντα παιδιά γύρω από ένα δάσκαλο άπάνω σε θρανία αντιυγιεινά ή χωρίς καν θρανία άπάνω στο πάτωμα, μέσα σε άερα μολυσμένο, σε χώρους ακάθαρτους.

Ένα κράτος και μια κοινωνία που δεν κατορθώσει ακόμη να καθορίσει με ποιά γλώσσα θα μορφώνονται τα παιδιά και ή κάθε κατεργάρης κάνει πειράματα στο κακίδη — δηλαδή στών παιδιών — το κεφάλι.

Ένα κράτος και μια κοινωνία που δεν κατορθώσει να δώσει ακόμη στα σχολεία του μια όργανωση και ένα πρόγραμμα και μέσα διδασκαλίας που να εξυπηρετούν τις ανάγκες της ζωής, παρά φορτώνει τα παιδιά με άχρηστες γνώσεις και γεμίζει τους δρόμους με πνευματικούς προλετάρους ανίκανους να κερδίσουν το ψωμί τους.

Ένα κράτος και μια κοινωνία, που όργιάζει άπάνω στους δασκάλους, τους αφήνει να λιμοχτοούν, τους μεταβάλλει σε ζητιάνους, τους παύει, τους μεταθέτει άδικαιολόγητα, τους κατατυραννεί, τους εξάθλιώνει και έχει επείτα την άξιοση αυτοί οι δασκάλοι να φρονιματίζουν τα παιδιά και να τα εξυψώνουν ως τη σφαίρα της αυτοθυσίας γι' αυτό το κράτος, γι' αυτή την κοινωνία.

Ένα κράτος και μια κοινωνία, που διατηρεί ένα εκπαιδευτικό σύστημα με βάση τη σωματική και ψυχική στρέβλωση, την κατατυράννηση των παιδιών, την αποβλάκωσή τους, τη μεταβολή τους σε παπαγάλλους, βέβαια και σ' αντικρύσει κάποτε τη στιγμή, όπου τα παιδιά από το άλλο ένστιχτο της αυτοσυντηρησίας σ' άρνηθούνε πια να δένονται σ' αυτή την κλίση του Προκρούστη, που ονομάζεται έλληνική εκπαίδευση.

Και αυτή ή στιγμή έφτασε. Αυτή τη στιγμή ζούμε σήμερα. Αντίς λοιπόν να ρίχνουμε τα βάρη στα παιδιά και στους «πρακτοράς της Μόσχας» καλύτερα θα είναι και για το κράτος και για την κοινωνία και για μας τους δασκάλους να στρέψουμε την προσοχή σ' αυτό το άθλιο εκπαιδευτικό σύστημα, που ως σήμερα δεν κατορθώσαμε να το προσαρμόσουμε ούτε στις σωματικές, ούτε στις ψυχικές, ούτε στις βιωτικές ανάγκες των παιδιών μας και να προσαρμόσουμε ειλικρινά και τίμια και με ακλόνητη άποφασιστικότητα να διορθώσουμε όλα τα τρωτά του.

Αν δεν το κάνουμε αυτό, τότε είμπορεί βέβαια με διάφορα έμβιαστικά μέσα να πειθαναγκάσουμε τα παιδιά να καταπίνουνε τα άχρεα για άμβροσία και να καθούνται δεσμιώτες στα θρανία μας, εκπαίδευση όμως και μόρφωση αληθινή, ψυχική διάπλαση και προπαιδεία για την κοινωνική ζωή, ως μην πιστέψουμε, πως τους δίνουμε.

Και κάποτε το ζέσπασμα θα είναι πολύ τρομερότερο από σήμερα, που το παίρνουμε σ' άστέια.

Τα παιδιά αυτά θα μας σπάσουν κάποτε τα κεφάλια όλων μας. Και θα τ' αξίζουμε.

Δ. ΝΕΣΤΟΡΑΣ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΚΟΥΣΘΟΥΝ

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΕΜΠΑΙΓΜΟΣ Η ΕΠΑΝΑΦΟΡΑ ΤΩΝ ΑΠΟΛΥΘΕΝΤΩΝ Η ΕΜΠΑΘΕΙΑ ΤΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Ο Έκπαιδευτικός κόσμος μένει κατάπληκτος με τη στάση του Έκπαιδευτικού Συμβουλίου στο ζήτημα της επαναφοράς των απολυθέντων. Όσοι παρακολουθούν τα έργα και τις ημέρας της Ανωτάτης αυτής Διοικητικής και Έποπτικής αρχής, δεν περιμέναν διαφορετική τη στάση των κ. κ. Έκπαιδευτικών Συμβούλων. Ο πολύς κόσμος όμως, που δε γνωρίζει τους κ. κ. αυτούς, φαντάσθηκε, όταν είδε πως ή ολομέλεια του Συμβουλίου όρίσθηκε να κρίνει τους απολυθέντας, πως θα έπερναν την εύκαιρία, για ν' αποδείξουν κάποια άνωτερότητα και ότι είναι ξένοι από την κομματικήν μικρότητα και την προσωπικήν έμπαθειά.

Αί άποφάσεις των όμως ήλθαν να επισφραγίσουν την δλην

πολιτείαν και την στάση των εις τον διωγμόν του Κλάδου. Δεν εφάνησαν δικαιοι κριταί, άλλα όργανα ένδικήσεως πολιτικής και έμπαθειάς προσωπικής.

Ο Αρεοπαγίτης κ. Σακκέλας, που όρίσθηκε από την Κυβέρνηση πρόεδρος της ολομελείας του Έκπαιδευτικού Συμβουλίου, διά την κρίση των απολυθέντων, άνθρωπος πραγματικά άνώτερος και με βαθύ το αίσθημα του Δικαίου, έδωσε στην πρώτη συνεδρία τα πράγματα στη θέση των. Είπε στους κ. Συμβούλους. — Οι υπό κρίσιν εκπαιδευτικοί, οι απολυθέντες ύφ' ός συνθήκας όλοι γνωρίζομεν, δεν απέδειχθη ότι είναι επαγγελματικός ανίκανοι, ούτε πειθαρχικώς πταίσαντες. Μεταξύ των ήδη ύπηρετούτων δεν αποκλείεται να ύπάρχουν πράγματι άνεπαρ-

λαμβάνονται διά ψηφοφορίας. Την πλειοψηφίαν ή μάλλον την παμψηφίαν, εξαίρεσει του Προεδρεύοντος Αρεοπαγίτου την είχον. Γιατί να μην κάμουν, ό,τι θέλουν και ό,τι τους ύπαγορεύει ή κομματική των συνείδησις και τα πάθη των;

Και ή επαναφορά έγινε με ψηφοφορίαν. Διά να άποφασισθή ή επαναφορά και ένός άπλου δημοδιδασκάλου, δεν ήσχυαν αι ένδέσεις των προϊσταμένων του κ.λ. Απεφάσισαν ό αριθμός των ψήφων. Όκτώ με δύο, έννέα με ένα κλπ. Συνηθέστερον έμενε μειοψηφών μόνον ό Προεδρεύων Αρεοπαγίτης. Και από τους 650 περίπου απολυθέντας, επανεφέρθησαν μόνον οι 281, εκ των όποιων οι 57 έτέθησαν άμεσως εις σύνταξιν. Θαύμα πώς επανήλθον και οι όλλοι αυτοί.

Εις τον τραγικόν τούτον έμπαίγμον είναι γνωστός ό ρόλος του αίρετου, του έλλεκτου αντιπροσώπου του κλάδου κ. Λιούμπα — ή Μέση Παιδεία, ως γνωστόν, δεν έχει τώρα αίρετους. — Επήγαυε με τους πολλούς. Κατεψήφισε την επαναφοράν εκείνον που τον εξέλεξαν. Ένώ το καθήκον του ήτο να άσπασθή

την γνώμην του κ. Αρεοπαγίτου, ως μόνην όρθήν και δικαίαν. Τι τον μέλει όμως; Και τί ανάγκη έχει τους δασκάλους! Έξασφάλισε σύνταξιν Αρεοπαγίτου, χάρις εις τους νόμους της κοσμογονίας.

Αυτοί είναι οι άνθρωποι που άποτελούν την Ανωτάτην Διοικητικήν και Έποπτικήν Αρχήν της Εκπαίδευσως. Έτσι σέπτονται και έτσι άποφασίζουν.

Ο Κλάδος τα σημειώνει αυτά, καθώς και πολλά άλλα. Και όταν θα έλθη ή σειρά του να όμιλήση, θα έρθη δε άσφαλώς ή ημέρα αυτή, καθένας θα πληρωθή σύμφωνα με τα έργα του.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

==□□==

ΝΑ ΕΡΓΑΣΘΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΥΨΩΣΗ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Μερικοί από τους νέους Έπιθεωρητές της Παιδείας ακολουθούν πιστά τις έντολές των πατρώνων τους, όπως πώς καταγγέλλεται. Είναι αλήθεια πως δείχνουν άρκετό ζήλο. Το ζήλο τους όμως αυτόν δεν τον κατευθύνουν στα καθάρá έπιθεωρητικά τους έργα, παρά σε όρισμένα μόνο ζητήματα σύμφωνα με τις όρισμένες όδηγίες που πέρνουνε από τους προαγέτας τους. Έτσι π. χ. μας καταγγέλλεται

Αληθείες Που Πρέπει Ν' Ακουσθούν

Πώς οι περισσότεροι το ε επιμένουν ή διδασκαλία σε όλες τις τάξεις του Δημοτικού Σχολείου να γίνεται στην καθαρεύουσα γλώσσα. Το ότι αυτό είναι παράνομο, το ξέρουν, επιμένουν όμως στην παρανομία τους, γιατί δε θέλουν να δυσαρεστήσουν τους προστάτες τους δημοτικιστοφάγους. Καταρκώνουν λοιπόν το επιθεωρητικό τους αξίωμα και ξέπεσαν σε τέτοιο σημείο, ώστε πούλησαν τη συνείδησή τους και έγιναν όργανα της ανηθικοσυμικής αντίδρασης;

Για έναν άλλο από τους νέους 'Επιθεωρητές μας καταγγέλλεται πώς, ενώ ως σήμερα δεν έδωσε και μια οδηγία στους δασκάλους σχετικά με την καλύτερη εκτέλεση

των καθηκόντων τους, έχει όμως κάμει αρκετές εγκυκλίους για την ανάρτηση της εικόνας του βασιλιά και τον εκκλησιασμό των μαθητών. Μά ετι η εικόνα του βασιλιά πρέπει να αναρτηθεί μέσα στο σχολείο και το ότι πρέπει να εκκλησιάζονται οι μαθητές, το ξέρουν οι δασκάλοι και το εκτελούν εύσυνείδητα. Μά αντί να σπαταλούν το ζήλο τους στα ζητήματα αυτά, καλά θα κάνουν οι νέοι 'Επιθεωρητές να πονέσουν για το κατάντημα της Παιδείας και να άφροσιώσουν όλη τους τη δραστηριότητα στη . ανύψωση του λαϊκού σχολείου. Αυτό είναι το χρέος τους και απέναντι του ελληνικού λαού και απέναντι της πολιτείας.

ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΣΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ-ΘΡΑΚΗ

Είναι άφανταστη ή άναστατήση που έφερε μέσα στους εκπαιδευτικούς κύκλους ο ανυπολόγητος και αντιεκπαιδευτικός νόμος της κοσμογονικής Κυβέρνησης, που καταργεί τον προηγούμενο νόμο, που αναγνώριζε την ύπηρεσία των υπαλλήλων στην Μακεδονία και Θράκη στο διπλάσιο για τη σύνταξη. Η «ΣΧΟΛΙΚΗ» ξανάγραψε για το ζήτημα αυτό και θα γράψει και πάλι γιατί το μέτρο αυτό της Κοσμογονίας είναι απάνθρωπο και ή άδικία, που γίνεται στους εκπαιδευτικούς λειτουργούς της Μακεδονίας και της Θράκης, άφανταστη.

Το ίδιο το Κράτος που είχε όρισει την ύπηρεσία στις παραπάνω χώρες στο διπλάσιο για τη σύνταξη, ξεχεται τώρα και άθετεί την ύπογραφή τους. Κάνει δηλαδή μία πράξη, που όταν την κάμει ένας πολίτης του το ίδιο αυτό το Κράτος τον τιμωρεί.

Μά και οι εκπαιδευτικοί λειτουργοί της Μακεδονίας και Θράκης, που θα μπορούσαν κάλλιστα στο μεταξύ να μετατεθούν στην Παλιά Ελλάδα και δεν το έκαμαν για να όφελθουν από το εύεργέτημα της διπλής ύπηρεσίας, βλέπουν τώρα να τους εξαπατά κατά τον χειρότερο τρόπο το ίδιο αυτό το Κράτος. Άλλωώς οι δύστυχοι αυτοί υπάλληλοι λογάριζαν τα πράματα και άλλιώς τους ήρθαν τώρα, ύστερα από την πρωτόκουση παλινοδία του Κράτους.

Τέτιες όμως άτιμιες δεν πρέπει το Κράτος να επιτρέπει στον έαυτό του. Η νέα Κυβέρνηση της χώρας, πρέπει να σπεύσει να άκυρώσει τον έξωφρενικό αυτό νόμο και να άναστυλώσει το γόητρο και την αξιοπρέπεια του Κράτους, δίνοντας έτσι δικαιοσύνη στους εξαπατημένους υπάλληλους.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ - Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Δεν είναι ύπερβολή όσα γράφουμε παρακάτω. Είναι ή στυγνή πραγματικότητα. Τα σχολεία μας σήμερα δεν είναι εκπαιδευτήρια, είναι στρατόνες. Τόσος είναι ο συνωστισμός των παιδιών όξ αίτια της πληθώρας τους, που όξ μόνο καταντά άσκοπη και σχεδόν άνοητη ή άπαίτηση των παιδαγωγών να εφαρμόζεται το σχολείο εργασία, παρά και καμιά μέθοδος και κανένα σύστημα και το πιο πρωτόγονο δε μπορεί να εφαρμοσθεί.

Άν τώρα στο συνωστισμό προσθέσουμε και το άκατάλληλο διδακτήριο και τους άθλιους πάγκους, που ονομάζονται θρανία, δε θα φανεί ύπερβολή αν ισχυρισθούμε, πώς τα σχολεία μας σήμερα, τουλάχιστο τα περισσότερα, είναι περισσότερο ΦΥΛΑΚΕΣ των παιδιών, παρά εκπαιδευτήρια. Το καλύτερο μάλιστα, που έχουν να κάμουν οι δασκάλοι τέτοιων σχολείων είναι από τα 45 λεπτά που διαρκεί κάθε ώρα διδασκαλίας, τα 35 να τα χρησιμοποιούν για διάλειμμα των παιδιών και τα 10 μόνον για μάθημα. Έτσι ή καταστροφή των παιδιών θα είναι μη κρότερη.

Οί ίδιοι οι εκπαιδευτικοί, που βλέπουν κάθε μέρα την κατάσταση αυτή, θλίβονται και διαμαρτύρονται. Δεν άνεχονται πια να είναι καταδικασμένοι να βλέπουν το απάνθρωπο μαρτύριο των παιδιών τους. Μά το Υπουργείο δεν τους άκουει. Ούτε χίτσει νέα σχολεία, ούτε διορίζει νέους δασκάλους. Το Κράτος στην περίπτωσή αυτή είναι ο μέγας δολοφόνος των παιδιών του.

της Μακεδονίας και της Θράκης, ύπάρχουν σχολεία με 400 και 500 παιδιά και με 3-4 δασκάλους. Μας καταγγέλθηκε πώς στην Πεντάπολη των Σερρών λειτουργεί ένα σχολείο με 220 παιδιά και με μία μόνο δασκάλα. Σ' ένα σχολείο της Καλλιθέας Θεσσαλονίκης αντί 350 το πολύ, στεγάζονται χίλια διακόσια (1200) παιδιά και οι καλοί δασκάλοι του σχολείου αυτού είναι άπελπισμένοι, γιατί και μ' όλες τις άπαιτητές προσπάθειές τους δε μπορούν να εργασθούν όπως αυτοί θέλουν.

Στην Καβάλλα, ή κατάσταση είναι άνυπόφορη. Έχει άντιστοιχούν σε κάθε δάσκαλο 180 παιδιά.

Κι ύστερα λέμε πως έχουμε όργανωμένη Παιδεία. Μά αυτό που έχουμε δεν είναι Παιδεία. Είναι παρωδία Παιδείας. Έκει την κατήντησαν οι άνιεροί εκμεταλλευτές, οι ρουσεφολόγοι ξεθεμελιωτές, οι πρόμαχοι της φανλοκρατίας.

Η νέα Κυβέρνηση πρέπει χωρίς άλλο να προσέξει την Παιδεία της βόρειας Ελλάδας. Πρέπει να διορίσει εκεί άλλους τόσους δασκάλους από όσους εργάζονται τώρα. Πρέπει άκόμα να επαναφέρει το παράμεθριο επίδομα για να κινήσει το ζήλο των εκπαιδευτικών. Τέλος πρέπει να χίτσει τουλάχιστο 200 νέα διδασκτήρια από τη Θεσσαλονίκη κι άπάνω. Άλλωώς ο εκπαιδευτικός κλάδος θα έχει όλο το δικαίωμα να βροντοφωνήσει πώς το Κράτος συνειδητά θέλει να γίνει ο δολοφόνος των παιδιών του Λαού.

ΑΙΣΧΟΣ

Τέτιο λοιπόν ξεχαρβάλωμα στο Υπουργείο της Παιδείας; Γιατί δεν εγκρίνει πιστώσεις για τον διορισμό ύπηρετιών στα σχολεία; Η μήπως οι νεορθάτες της Παιδείας είναι της γνώμης πώς ή καθαρίστρια του σχολείου είναι πολυτέλεια περιτή; Δεν άδεισαν άκόμη να βλέπουν τί γίνεται τώρα στα σχολεία; Ξέρουν πώς σε μερικά σχολεία τα παιδιά εκτελούν χρέη καθαριστριών; Ξέρουν πώς σε τόσα άλλα, το προσωπικό πληρώνει από την τσέπη του γυναίκα για να καθαρίζει... κάθε βδομάδα μία φορά το σχολείο. Και παρουσιάζεται

ΑΠΟ ΤΑ "ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ."

ΤΟ ΤΑΜΑ

Γυρίζει ο Ναύτης με καιρό, μά τώρα χωρίς καπκάκι ξεγυμνος με ως κάτω τα γένια του άφημένα—Νίκης δώρα στην πάλη της Ζωής και του Θανάτου.

Πατάει στο περιγάλι δακρυσιμένος. Ξανοίγει τους δικούς του λαχταρώντας—Στιγμή που κλαίει και ο λίθος σμιλεμένος—στον κόρφο κάτι με στοργή κρατώντας.

—Μανούλα μου, γυναίκα μου, ώ παιδιά μου, πώς ξεφυγα το θάνατο είναι θάμα. Μέσ' στου κινδύνου το χαμό ή καρδιά μου γιατί έταξε του Χάρου αυτό το τάμα!

Και άφηνοντας να πέσει ένα σανίδι, της βάρκας του συντρίμι, άμέσως παίρνει, στο τεχνικό του χέρι το λειπίδι, στην Έκκλησία καπκακι ως πού το φέρνει,

παρόμοιο με τ' εκείνο που του έχαθη... Κι' ή ταξειδεύτρα Νιότη μας στα βάθη τ' άπάτητα του Χρόνου σε βυθίσει, στην Έκκλησία της Μνήμης θ' άναζήσει!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

στά σχολεία αυτά το θάμα, να μην μπορείς μέσα στην τάξη να βλέπεις τους μαθητές από την όμίχλη της σκόνης;

Έτσι όμως θα προφυλαχθεί ή ύγεια των μαθητών και έτσι θα καλλιεργηθεί ή καλαισθησία τους; Δε φτάνει πού το Κράτος δεν διαθέτει ούτε μιά πεντάρα για τη συντήρηση των διδακτηρίων και σε λίγα χρόνια θα έχουν καταστραφεί

όλα. Θέλει άκόμη να κάμει οικονομία και στην καθαριότητα; Και ο εκπαιδευτικός κλάδος θα άνεχεται άκόμη το αίσχος αυτό; Και οι γονείς των παιδιών θα κάθονται με σταυρωμένα τα χέρια μπροστά στο εγκλημα τουτο; Γιατί δεν διαμαρτύρονται και δεν άποσύρουν τα παιδιά τους, άφου κινυνεύει ή ύγεια τους μέσα στη βρομα, όπου τα έχει καταδικάσει ή άνιεση φανλοκρατία;

ΟΧΙ ΔΟΥΛΙΚΗ ΣΚΕΨΗ

Η άπεργία της φοιτητικής μας νεολαίας εξακολουθεί με επιμονή και άποφασιστικότητα, που μάς κάνει να θαναμάζουμε τα άγνα αυτά παιδιά της επιστήμης. Οί φοιτητές μας, με την άπεργία τους, έδειξαν πώς έχουν περισσότερο μναλό και άγαπούν περισσότερο την επιστήμη και το Πανεπιστήμιό τους από τους άποστεωμένους καθηγητές τους. Οί περίεργοι αυτοί ιεροφάντες της άλήθειας θα προβάλουν και πάλι την πρόφαση πώς οι φοιτητές μας άπεργούν γιατί είναι «άριστοί». Το γελοίο όμως αυτό επιχείρημα τους πρέπει να το λένε σε πολύ μικρά παιδιά. Δε μπορεί να είναι επικίνδυνοι οι νέοι, που άγωνίζονται για να σπουδάσουν καλύτερα και να ύπηρετήσουν καλύτερα την επιστήμη και την πατρίδα.

Κούς και τολμηρούς, σωστούς έρευνητές, είνε ένα ζήτημα που μόνο οι σοφοί του πανεπιστημίου, δεσμώτες της επιστήμης, μπορούν να καταλάβουν. Έμεις όμως όφειλουμε να διαμαρτυρηθούμε και να τονίσουμε πώς το σύστημα αυτό των σπουδών στο Πανεπιστήμιό μας ύποβίβασε το ίδρυμα τουτο από ή δρυμα επιστημονικής έρευνας που πρέπει να είναι σε ένα άπλο σχολείο του περασμένου αιώνα και έξασθίωσε τους φοιτητές από επιστημονικές έρευνες σε άπλους δουλικούς μαθητές. Και το μόνο εύχάριστο μέσα σ' αυτή την πνιγηρή άτμόσφαιρα είναι να βλέπουμε τα τολμηρά αυτά παιδιά, την έλπίδα μας και το καμάρι μας, να άναπαυχούν και να μην άνεχονται να ύποταχθούν σε μεσαιωνικές άντιλήψεις για να περισώσουν τον έλευθερο τους άνθρωπο και τον επιστήμονα.

Το πανεπιστήμιον των Αθηνών θέλει να μορφώσει νέους με δουλική σκέψη. Οί φοιτητές αντίθετα θέλουν να άπολυτρώσουν τη σκέψη τους από τα μεσαιωνικά δεσμά και ν' άντικόσουν με θάρρος και άπρο καταληψία τα προβλήματα της επιστήμης. Να ποιά είναι το χάσμα που χωρίζει τους μεσαιωνικούς καθηγητές από τους ζωντανούς φοιτητές στο Πανεπιστήμιό. Και κάθε άνθρωπος που έχει τον κοινό νου δε μπορεί παρά να δικαιώσει τους φοιτητές, γιατί αυτοί άντιπροσωπεύουν τη Ζωή.

Ευχόμαστε στους φοιτητές μας να πετύχουν τους σκοπούς των και να διδάξουν τους δασκάλους των πώς εκείνο που χαρακτηρίζει την εποχή μας σήμερα είναι ή έλευθερία στη σκέψη και πώς όποιος τολμήσει να τη χτυπήσει, είναι άνάξιος να λέγεται επιστήμονας.

Η ΒΙΒΛΙΟΚΑΠΗΛΕΙΑ ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Πώς να χαρακτηρίσουμε την άλλη έλεεινή άσχημία που γίνεται σε βάρος της επιστήμης και των φοιτητών; Οί φοιτητές δηλαδή να κινυνεύουν να άποριφθούν στις εξετάσεις τους, αν

δεν έχουν άγοράσει τις πανάκριβες φυλλάδες των καθηγητών τους, που οι ίδιοι έχουν τημετροσφροσύνη να τις ονομάζουν επιστημονικά συγγράμματα; Δεν είναι τουτο βιβλιοκαπηλεία; Δεν είναι ληστεία του αίσχιστου έλδους; Και τί τον μέλει τον καθηγητή από πού ο φοιτητής έμελέτησε τα προβλήματα της επιστήμης του;

Και δεν καταλαβαίνουν οι πείριεργοι αυτοί βιβλιέμποροι πώς το να άναγκάζουν τους φοιτητές να παρακολουθούν την επιστήμη μόνο από τα δικά τους βιβλία σημαίνει πώς άδικούν την επιστήμη;

Γιατί το χρέος του καθηγητή δεν είναι να έλέγξει τον φοιτητή αν έδιάβασε τα βιβλία του, παρά να ιδεί αν ο φοιτητής είναι μπασμένος μέσα στα διάφορα προβλήματα της επιστήμης και μάλιστα από όσο μπορεί διαφορετικές άπόψεις. Η μήπως οι καθηγηταί νομίζουν πώς μόνο ή δική τους άποψη είναι επιστημονική;

Άντίθετα προς την άπελπιστική αυτή κατάσταση, ως θυμηθούν πώς φέρονται στο σημείο αυτό οι καθηγητές των πανεπιστημίων στις πολιτισμένες χώρες. Οί καθηγητές αυτοί είναι άληθινοί ιεροφάντες της επιστήμης, έπίμονοι έργατές και έρευνητές των επιστημονικών προβλημάτων. Και όμως οι άληθινοί αυτοί επιστήμονες δεν καταδέχονται ούτε καν να ρωτήσουν τους φοιτητές αν άγόρασαν τα συγγράμματά τους. Και όταν συσταίνουν επιστημονικά βιβλία, πρώτα πρώτα συσταίνουν τα βιβλία ξένων συγγραφέων και στο τέλος παρακαλούν τους φοιτητές να τους επιτρέψουν να συστήσουν και τα δικά τους συγγράμματα. Πολλοί μάλιστα δεν τα αναφέρουν και καθόλου. Αυτό όμως είναι επιστήμονες, δεν είναι έμποροι βιβλίων.

Διακόπτουμε τον έλεγχο μας στο σημείο αυτό, γιατί το ζήτημα μάς προξενεί άηδία. Δεν μπορούμε όμως να μη αναφέρουμε την ύποψία που ύπάρχει πώς οι ίδιοι οι καθηγητές είναι εκείνοι που άντιδρούν να προμηθεύεται το άναγνωστήριο των φοιτητών άρκετο άριθμό συγγραμμάτων, μόνο και μόνο για ν' άναγκάζονται οι φοιτητές να άγοράσουν τα συγγράμματα τους. Έλεεινό θάμα! Άνάξιο σε ανθρώπους που θέλουν να λέγονται επιστήμονες!

Για ν' άποφεύγονται τα λάθη παρακαλούμε τους κ. κ. συναδέλφους, όταν μάς γράφουν μάς διαν στέλνουν με ταχυδρομική επιταγή τη συνδρομή τους, να προσθέτουν στη διεύθυνσή τους και την περιφέρεια.

ΑΝΔΡΕΟΥ ΧΡ. ΚΑΛΟΓΗΡΑ
(ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ)

ΒΙΒΛΙΑ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΣΧΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

- 1) «Οί Πιστιρίκοι». Βιβλίο ψυχαγωγικό για μικρά παιδιά. Κατάλληλο για Σχολικές και Οικογενειακές γιορτές, με 20 κομικούς διαλόγους, μονολόγους και κωμωδίες, με κωμικό παιδικά παιχνίδια, με 50 ποιημάτια και με τονισμένα τραγούδια από το διακεκριμένο μουσουργό κ. Διαν. Λαυράγκα. Έκδοσις δ' 1934, τιμ. δραχ. 50.
- 2) «Προσευχές για τα σχολεία». Έμμετρο προσευχήταριο σύμφωνο με το αναλυτικό πρόγραμμα του Υπουργείου της Παιδείας. Έκδοσις Γ' 1934, με τονισμένη προσευχή από τον κ. Διαν. Λαυράγκα. Τιμ. δραχ. 10.
- 3) «Το ξεκούρασμα του παιδιού». Μέρος Α'. Έκδοσις Β'. Με έβδμηνητα ποιήματα περιγραφικά, φρονημασιτικά, άλληγορικά, σατυρικά, ύπεράελα και πατριωτικά, κατάλληλα για σχολικά άναγνωσματα και για οικογενειακές και σχολικές γιορτές. Τιμ. δραχ. 25.
- 4) «Το ξεκούρασμα του παιδιού». Μέρος Β'. Με έξη (6) κωμωδίες, έννιά (9) κωμικούς διαλόγους, τέσσαρους (4) κωμικούς μονολόγους, με ένα (1) δράμα και με τονισμένα τραγούδια. Τιμ. δραχ. 40.

Όλα εύρισκονται στα βιβλιοπωλεία των Αθηνών και στον συγγραφέα.

Κάθε παραγγελία προπληρώνεται.
Τα ταχυδρομικά εις βάρος του παραγγέλλοντος.
Εις τους παραγγέλλοντας άνω των 20 άντιτύπων παρέχεται έκπτωσης 20 ο/ο.